

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra MOD

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 244.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983000239072/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

»Nej, men jeg har ønsket det —«

»Nu, det var ret!«

»Det eneste, jeg frygter, det er — at —«

»Nu siig frem! Hvad frygter I?«

»Jeg er jo kun en fattig Stu Baccalaureus. Hvis jeg nu alligevel ikke kom med, hvis —«

»Det kommer jo an paa jer selv, om I vil slaa Følge eller ej.«

»Ja, nok til Ebernburg. Men hvis jeg dog kom til at staa udenfor det hele —«

»Det hele? Hvad mener I dermed?«

»Hvor kan jeg sige det? Det hele, som I taler om. Al den store Forandring, som skal skee.«

»Ej, vil I med, saa hæng paa! Kanske I finder en snarlig Død, men hvis ikke, skal I lære at leve!«

»Som I andre?«

»Ja, Ridderne og Ridderes Tjenere skal alle leve! Det drikker vi paa!«

Ridder Franz sad, efter at have drukket, en Stund med lukkede Øjne — men med dybe Rynker i Panden, som om han med Besvær søgte at samle sine Tanker. Saa strøg han sig over Ansigtet og sagde: »I Morgen, paa samme Tid som i Aften, skal I vente mig ved Færgestedet, hvor vi saaes først, — saa tænker jeg ikke, jeg kommer ene. Og saa følger I os. Er det aftalt?«

»Ja — —«

»Godt, godt! I forføjer jer derud til Floden, saa snart det er bleven mørkt. — Nu gaar jeg i Seng. Godnat!«

Han gav ikke Haanden, men gjorde en affærdigende Bevægelse.

Tilio bukkede dybt og forlod Stuen.

Han var altfor omtaaget af Vinen, til at han virkelig kunde samle sine Tanker, men hans Sind var i meget stærk Bevægelse. Han var ingenlunde tillidsfuld overfor denne hovmodige Ridder, som vel kun havde viist ham Fortrolighed, fordi han selv var bleven beruset. Men han syntes alligevel, det var saa meget, det, der vilde gaa ham forbi, hvis han ikke kom med her. Han faldt hurtig i Søvn, da han kom hjem. Men næste Morgen var det hele over ham igjen. Det var flere Gange i Dagens Løb, at det næsten stemmede ham for Vejret

at tænke paa den store og mærkelige Lykke, som det trak op til. — Samtidig kunde han se tilbage og undre sig over, hvor al denne Forventning vel egentlig kom fra. Thi Ridderens Tale kunde ikke ene være Aarsag dertil. Det maatte vel alligevel komme fra hans Faders Snak i de sidste Aar i Anledning baade af Doktor Martin og Ridder Ulrich von Hutten, som jo den fremmede Ridder ogsaa havde talt om. For det lod jo paa hans Fader, som om denne Verdens-Orden snart var sin Ende nær, og at det skulde blive noget helt andet, hvad det nu var. Og det, Ridder Franz havde beskrevet, eller da prøvet paa at beskrive, var jo sikkert nok ogsaa saadant noget. Blot det ikke havde været disse Riddere, der skulde staa for det hele, for dem havde han rigtignok aldrig hørt nævne som simple Folks Venner, og han selv var jo dog ikke andet end en fattig Student. — Men tog Doktor Martin imod Ridderens Opfordring, saa vilde Tilio ogsaa følge, for Doktor Martin vilde vel nok beskytte ham, og kunde det jo sagtens efter den Betydning og Vigtighed, som han havde for dem.

Tilio pakkede virkelig alle sine Sager sammen i en Bylt, hen paa Eftermiddagen, og saa snart Solen var nede, begav han sig over Engene ud til det lille Færgested.

Der var ingen, da han kom, og det havde han heller ikke ventet. Men der gik lang Tid, og det blev helt mørkt, uden at der viste sig nogen. Han frøs bitterlig, og maatte løbe frem og tilbage langs Flodbredden forat holde Liv i sig.

Han vidste ikke, hvor lang Tid der var gaaet, men Maanen var da kommet op. Da saa han Færgebaaden komme over imod sig. Den lagde ogsaa til Land, og der var flere Mennesker ombord, men det var jo bare Folk, der skulde op til Wittenberg. Da de var gaaet, spurgte han Færgemanden, om denneher fornemme Rejsende, som han havde sejlet over i Aftes, havde været der i Dagens Løb. Men Færgemanden havde ingen Ting seet til ham. Men han kunde jo ogsaa være kommen over ved det store Færgested længere vesternede, forklarede Manden. — Da Tilio endelig kom hjem, var det Midnat. Han syntes paa en Maade, det var saa rimeligt, at det ingen Ting var bleven til, for hvordan skulde saadant noget som det, han ventede sig, — hvordan skulde det egentlig gaa for sig?

Alligevel var han flere Gange i de følgende Dage baade ved det store og det lille Færgested. Ved det store sagde de, at det kunde de ikke sige ham Besked paa, om der var kommen en fornem Ridder over her for nylig, — der kom jo saa mange Rejsende her, baade simple og fornemme.